

БИОГРАФИЧНА СПРАВКА

Владимир Димитров Стойчев е роден на 7 април 1892 г. в София. Бащата – Димитър Иванов Стойчев е роден в Габрово. Майката – Елена Петровиц - е внучка на воевода-шкиптар. Като дете малият Владимир не помни да е глезен. Като син на кавалерист, от малък е влюбен в коня. Оста-нал без баща на 11 години, Владимир е приет във виенската академия

„ Мария Терезия “, в която освен на военни знания, се набляга на ездата на кон и фехтовка. Малкият Владимир Стойчев прекарва в академията от 1904 до 1912 г. Във Виена той овладява немски, френски и английски език.

Завърнал се в София, той продължава образованието си във Воен-ното училище.

При започване на Балканската война, участва като кавалерист в Първи конен полк, със звание офицерски кандидат. В боя при Люлебургас е ранен. Но остава в строя. За тази постъпка е поздравен и награден с ор-ден за храброст от командващия дивизията. След завръщането си от фронта, продължава военното си образование и през 1914 г. е произведен в първи офицерски чин.

По време на прожектиране на немски филм, рекламиращ нем-ското величие и участието на България в Първата световна война, група офицери, заедно с Вл. Стойчев, предизвикват суматоха и филмът е пре-къснат . Следствие на това, той е изпратен в Дедеагач, като наказание. Там се запознава с поручик Крум Лекарски, с когото е заедно до смъртта. Като старателен подпоручик е произведен в звание поручик, преведен е в Гвардейския полк и едва 25- годишен вече участва в трета война.

След войната завършва Софийската кавалерийска школа. След завършването и става един от най-добрите инструктори - кавалеристи. През 1926 г. е изпратен в Генерал-щабната академия без конкурс и я за-вършва с отличие.

Освен като специалист във военното дело, се проявява и като отличен спортист по езда. Като такъв участва в състезания в Париж и Олимпиадата в Берлин, заедно с Крум Лекарски. В българската армия вече има звание ротмистър.

През 1930 г. е военен аташе в Париж и Лондон. 1934 г. е назначен за Началник на кавалерийската школа – София. Същата година става член на политическия кръг „ Звено “, който извършва Деветоюнския преврат. Проявява се като радетел за републиканско управление и напуска „ Звено “.

Същата година е уволнен от армията след няколкократни арести и задържания в Дирекция на полицията. Интерниран е в Малко Търново. Тогава се включва в дейността на БРП (к).

След 9.I X. е произведен в чин генерал и е назначен за командващ Първа българска армия, с която участва във Втората световна война, на страната на антихитлеристката коалиция. Там се проявява като отличен командир, за което е награждаван от командването на Червената армия. Не случайно той е единственият чужд генерал, който участва в парада на Победата в Москва.

След демобилизареното е назначен за ръководител на диплома-тичестата мисия във Вашингтон – 1945-1947 г. Същата година става пред-седател на Върховния комитет за физкултура и спорт. От 1951 г. е пред-седател на БОК – до 1980 г. Член е на ИК на МОК от 1956 до 1960 г. След 1980 г. е почетен председател на БОК .

Умира през 1991 г.